

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΝ

[Αύθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του άλησημονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — 'Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις]

IB.
Πραγματικώς ό 'Αλέξανδρος, δέν έφερε καμιά αντίρρηση στή μητέρα του. "Ήξερε τό πείσμα της σ' ώριμένες περιστάσεις και δέν ήθελε νά την προκαλέσει, δέν τολμούσε νά την δυσαρεστήσει.
"Έλπιζε άλλωστε κι' αυτός, ότι ό χρόνος ήταν ό καλύτερος σύμβουλος γιά τό ζήτημά του. 'Αρκεί νά περνούσε κάθε άνωμαλία πολεμική και πολιτική κι' όλα ίσως θά πήγαιναν καλά, όπως τό επιθυμούσε.

Ή βασίλισσα Σοφία όμως, σάν καλή και λογική μητέρα, δέν άρκέσθηκε στή συζήτηση που έκανε με τόν 'Αλέξανδρο και στίς εξηγήσεις, τίς όποιες της έδωσε.
"Ένας έρωτευμένος, δέν είνε κάποτε άπολύτως ειλικρινής, σκέπτεται με την καρδιά του, τόν παρασύρει τό φλογερό του αίσθημα.

Γιά όλους αυτούς τούς λόγους, ή Σοφία θέλησε νά έχη περισσότερες πληροφορίες γιά τόν αισθηματικό δεσμό τού παιδιού της με την δίδα Μάνου, θέλησε ν' άκούση σκεπτικώς και την γνώμη ενός άλλου προσώπου, πού νά βλέπη ψύχραιμα και αντικειμενικά τά πράγματα.

"Έκάλεσε, λοιπόν, άμέσως την έπομένη ήμέρα τόν διάδοχο Γεώργιο, ό όποιος, όπως ζέρουμε, ήταν έν γνώσει τού ειδυλλίου του άδελφού του. Τόν έκάλεσε, λέγομεν, ιδιαίτεως και τού έζήτησε σκεπτικές πληροφορίες.

Μά ό Γεώργιος δέν ήξερε και πολλά πράγματα σκεπτικώς. "Έγνώριζε ότι ό 'Αλέξανδρος άγαπούσε την 'Ασπασία Μάνου, αλλά ποτέ δέν θέλησε ή δέν τού έδόθη ή ευκαιρία νά μάθη, ως που είναν οτιόσει ή σνέσεις αυτές.
—Γνωρίζεις τίς σχέσεις αυτές τού 'Αλεξάνδρου από καιρό; τόν ρώτησε ή Σοφία.

—Μάλιστα, μητέρα.

—Και πώς δέν ήρθες ποτέ νά μου άναφέρης τίποτε σκεπτικώς;

—Τί νά σάς άναφέρω, μητέρα... 'Επίστευα και πιστεύω ότι ή ύποθέσεις τού είδους αυτού δέν πρέπει νά μάζεσσάφαινον και πολύ, ότι δέν σβίζουν τόν κόπο νά προκαλέσουν οικογενειακά συμβούλια...

—Πώς μιλάς έτσι, παιδί μου! Ή σχέσεις τού άδελφού σου δέν είνε όσο νομίζεις εφήμερες. Είνε αντιθέτως πολύ νοσάρες. "Έπρεπε συνεπώς νά με πληροφορήσης γιά 'δλ' αυτά έγκαίρωσ.

—Ίσως νά έχετε δίκη, μητέρα. Μά δέν ήξερα, τό όμολογώ, ότι ό 'Αλέξανδρος είνε τόσο έρωτευμένος. Δέν έφαντάσθηκα ποτέ ότι τό ειδυλλίο του με την δεσποινίδα Μάνου, θά μπορούσε νά έχη συνέπειες. "Ο 'Αλέξανδρος—νά μου επιτρέψετε νά σάς τό πώ—είχε ως τότε άρκετά ειδυλλία. "Όλα όμως έπέρασαν, χωρίς ν' άφήσουν κανένα ίχνος στην καρδιά του. Γιθανώς

λοιπόν...

—Τί θέλετε νά πητε;

—Πιθανώς και τό ειδυλλίο του αυτό νά περάσει, όπως έπέρασαν κι' όλα τά άλλα.

—Αυτό άκριβώς είνε τό λάθος σου, παιδί μου. Σε πληροφορώ λοιπόν ότι ό έρωσ τού 'Αλεξάνδρου δέν είνε καθόλου εφήμερος, καθόλου πρόσκαιρος και επιπόλαιος.

—Τό έξερετε καλά αυτό, μητέρα; Μήπως σάς έπληροφόρησαν άνακριβώς;

—Τό ξερω πολύ καλά μάλιστα, άφου άλλωστε τό έπληροφόρηθηκα από τόν ίδιο τόν 'Αλέξανδρο.

—Μιλήσατε με τόν 'Αλέξανδρο γιά τό ζήτημα αυτό;

—Χθες μάλιστα.

—Και σάς ώμολόγησε...;

—Ναί, μου ώμολόγησε ότι λατρεύει την δεσποινίδα Μάνου.

"Ο Γεώργιος χαμήλωσε τό κεφάλι του, μην ζερόντας τί ν' άπάντησει.

—Λοιπόν, τόν ρώτησε ή μητέρα του, τί λές σου γιά 'δλ' αυτά;

—Τί νά πώ, μητέρα; Περιμένο ν' άκούσω τή γνώμη σας.

—Ναί, θά σου πώ τή γνώμη μου. 'Αλλά έπρεπε νάχης και δική σου γνώμη, Γεώργιε. Είσαι ό μεγαλύτερος τών άδελφών σου, είσαι ό διάδοχος τού θρόνου και έχεις υποχρέωση νά ενδιαφέρεσαι περισσότερο γιά ζτι άφορά τούς άδελφούς σου.

—Σας ζητώ συγγνώμη, μητέρα. Σας είπα, ύποθέτω, ότι δέν έγνώριζα τί έκπαισ έχει πάρει τό αίσθημα τού άδελφού μου. Δέν θέλησα ποτέ, από σιχαιώδη λεπτότητα, νά επέμβω στά ιδιαιτέρα τού 'Αλεξάνδρου και μάλιστα στά αισθηματικά ιδιαιτέρά του.

—Γνωρίζεις τουλάχιστον ότι ό 'Αλέξανδρος είνε άποφασισμένος νά νυμφευθί την δεσποινίδα Μάνου;

—"Οχι, μητέρα. Πρώτη φορά τό άκούω αυτό.

—Εγώ όμως τό ξερω πολύ καλά. Μου τό είπε σχεδόν ό ίδιος. Και τώρα; 'Ερωτώ έσένα, τόν πρωτότοκο, τόν μεγαλύτερο από τά παιδιά μου, τί πρέπει νά γίνη;

—"Οτι άποφασίσετε σείς, μητέρα.

—"Οτι άποφασίσει εγώ... 'Αλλοίμονο, παιδί μου, δέν είνε τόσο εύκολο αυτό.

—Δέν έκάματε καμιά σύσταση στον 'Αλέξανδρο;

—Σχεδόν όχι. Του είπα νά έμπιστευθούμε τόν κορό. Αυτός θά τά κανονίσει όλα. Σ' αυτόν έλπίζω και μόνον. Και στό Θεό... "Ας γίνη τό θέλημα τού Κυρίου. "Αν είνε πεπομένο νά νυμφευθί τό παιδί μου μιά 'Ελληνίδα κόρη, άν αυτό είνε τό θέλημα τού Κυρίου, άς γίνη, έπαναλαμβάνω, τό θέλημα του.

—Βλέπετε, μητέρα, ότι και σείς διατάχετε σκεπτικώς, ότι και σείς δέν παίρνετε καμιά άμεση άπόφαση;

—Μή μιλάς έτσι, Γεώργιε. Δέν μου λείπει ούτε ή θέλησις, ούτε τό θάρρος. Οί καιροί όμως είνε δύσκολοι και άνόμαλοι. Διαισθάνομαι μεγάλες τρικυμίες και συμφόρες. Κάτι ύπάρχει στά βάθη τού μέλλοντος πού με τρο-

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ.—Ή γιγατιά τού 'Αλεξάνδρου, Βασίλισσα "Ολγα

μάζει. Γι' αυτό είμαι διατακτική. "Αν λοιπόν, σου επαναλαμ-
θάνω, είνε θέλημα Θεού να νυμφευθῆ ὁ 'Αλέξανδρος τὴν κόρη
πού ἀγαπᾷ, θὰ τοὺς δώσω τὴν εὐχή μου μ' ὅλη μου τὴν καρ-
διά, χωρὶς κανένα παράπονο. Ἡ παλιῆς ἰδέες γιὰ τοὺς πρι-
γκηπικούς γάμους δὲν στέκουν πλέον καλὰ στὰ πόδια τους, τὸ
καταλαβαίνω, κ' ἄργα ἢ γρήγορα, θὰ πέσουν ἐντελῶς, θὰ τὴν
παρασυρῆ ὁ ἔνθεος τῆς ἐλευθερίας πού φουσιᾷ ἀπὸ παντοῦ. Γιὰ
ἄλλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, εἶμαι τόσο ἐπιφυλακτικὴ καὶ κἄν
τὴν τὴν ὑπομονή. Κι' ἐξ ἄλλου, προτιμῶ γιὰ γυναῖκα τοῦ παι-
διοῦ μου, ἀπὸ κάθε ἄλλη, τὴν δεσποινίδα 'Ασπασία Μάνου. Εἶ-
νε τόσο καλὴ καὶ τόσο σεμνὴ κόρη! Τελεῖα Ἕλληνίς. Ἀπὸ
πρώτης τάξεως οἰκογένεια. Μὲ ἀνατροφή καὶ μόρφωσι, ὄχι τυ-
χαία. Μὲ θαυμασίω χαρακτήρα... Ἄς μὴ μιλάμε ὅμως περισ-
σότερο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Καὶ πρὸ παντὸς μὴν ἀφήρῃς νὰ
σοῦ ξεφυγούν τὰ λόγια πού σοῦ εἶπα σήμερα. Δὲν πέρνω ἐμ-
πόδια στὸ αἶσθημα τοῦ 'Αλεξάνδρου, ἀλλὰ δὲν θέλω καὶ νὰ
τοῦ δώσω πολὺ θάρρος. Αὐτὸ θὰ
ἦταν ἐπικίνδυνον...

Μ' ὅλα ταῦτα, παρὰ τὴν φαι-
νομενικὴ τῆς γαλήνης, ἡ βασι-
λισσα Σοφία ἀνησυχούσε πολὺ.
Ἐφοβεῖτο μήπως ὁ 'Αλέξανδρος
βιασθῆ καὶ κάνει καμιά ἀπερι-
σκεψία. Καὶ μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ
διορατικότητά πού εἶχε, κατάλα-
βε πὼς τὸ πρόσωπο πού θὰ τὴν
κατετόπιζε καλύτερα γιὰ τὸ αἶ-
σθημα τοῦ παιδιοῦ της, ἦταν ἡ
πριγκηπισσα Ἐλένη. Εἶχε πλη-
ροφωρηθῆ ὅτι ἡ Ἐλένη συνόδευε
πάντα στοὺς περιπάτους των
τοὺς δύο νέους. Ἄρα, θὰ ἔξερ-
ε καλὰ τί συνέβαινε καὶ θὰ μπο-
ροῦσε νὰ τὴν διαφωτίσῃ ἀπολύ-
τως.

Ὡστόσο ὅμως ἐδίωταζε...
Ἡ πριγκηπισσα Ἐλένη ἦταν
μιὰ ἀγνή κόρη, ἄθωα, λευκὴ καὶ
ἀπυρρεχτή. Πὼς θὰ μπορούσε
νὰ μιλήσῃ μαζὺ της γιὰ ἓνα τέ-
τοιο ζήτημα;
Ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες ἡ βασι-
λισσα ἐδίωταζε καὶ ἀμφισαλαν-
τεύονταν. Τέλος ὅμως ὑπερίσχυσε
ἡ στοργὴ της πρὸς τὸν 'Αλέξαν-
δρο, τὸ μεγάλο της γι' αὐτὸν
ἐνδιαφέρον. Τὸν 'Αλέξανδρο τὸν
ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς ἡ βασι-
λισσα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν θέ-
λησε νὰ τὸν πικράνῃ ὅταν μιλή-
σε μαζὺ του γιὰ τὸ αἰσθηματικὸ
τοῦ ζήτημα. Σὰν νὰ πρόβλεπε ἡ
τραγικὴ βασίλισσα καὶ μητέρα
του ὅτι θὰ τὸν ἔχανε μιὰ μέρα,
στὸν ἀνθὸ τῆς ἡλικίας του, τὸν
περιέβαλε μ' ἐξαιρετικὴ ἀγάπη.
Κι' ἡ ἀγάπη τῆς αὐτῆς ἡ μεγα-
λῆ, τὴν ἀνάγκασε στὸ τέλος ν'
ἀναμιξῆ τὴν πριγκηπισσα Ἐλέ-
νη, σὲ μιὰ ὑπόθεσι, τὴν ὁποία
θεωροῦσε ἐντελῶς ἀκατάλληλη
κ' ἐπικίνδυνον γιὰ τὴν ἡλικία
της καὶ τὴν ἀθωότητα της.

Μιὰ μέρα λοιπόν πού ἡ Ἐλέ-
νη βρισκόταν στὸ δωμάτιο τῆς
μητέρας της, ἡ βασίλισσα τὴν
ρωτήσε:

— Δὲν μοῦ λές, παιδί μου,
βλέπεις συχνὰ τὴν δεσποινίδα
Μάνου;

— Ἡ Ἐλένη ὑποψίασθε καὶ κοκκίνισε.

— Ναι, μαμά, ἀπάντησε.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς λοιπόν κάτι;

— Ἐχάριστως, μαμά.

— Τί ἰδέα ἔχεις σχηματίσει γιὰ τὴν δεσποινίδα 'Ασπασία; Μὴ
μοῦ ἀπαντήσης ἀμέσως. Σκέψου καλὰ πρῶτα. Θέλω νὰ μοῦ
δώσης μιὰ ἀπάντησι σαφῆ, παραμερίζοντας κάθε αἰσθημά σου
σχετικῶς. Μ' ἔννοεῖς;

— Ναι, ἀπολύτως.

— Λοιπόν;

— Ἡ πριγκηπισσα οἰκέφτηκε λίγο καὶ κατόπιν ἀπάντησε, κρα-
τώντας τὸ βλέμμα της κερφαμένον κάτω, ἀπὸ κάποιον συστολὴ
πού αἰσθάνονταν.:

— Ἡ δεσποινὶς Μάνου εἶνε πολὺ καλὴ, πολὺ εὐγενικὴ, πολὺ

ἀξιαγάπητη...

— Τὴν συμπαθεῖς πολὺ θέβαια.

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ κάνετε συχνὰ ἐκδρομὲς στὴν ἔσοχῃ;

— Ναι... Ὅταν μὲ παρακαλεῖ ὁ 'Αλέξανδρος νὰ τοὺς συνο-
δεύσω.

— Ὁ 'Αλέξανδρος εἶπε, παιδί μου;

— Ναι.

— Ὡστε τὸν εὐχαριστεῖ τόσο τὸν 'Αλέξανδρο ἢ συντροφιά
τῆς δεσποινίδος Μάνου;

— Ἡ Ἐλένη ἐδίωταζε...

Δὲν μιλοῦσε...

Εἶχε γίνε κατακόκκινη σὰν τὰ τριαντάφυλλα.

— Ἀπάντησέ μου, Ἐλένη, τῆς εἶπε ἡ μητέρα της.

— Ἐτσι σαίνεται... Ἐτσι νομίζω... ἀποκρίθηκε μισοριστα
καὶ ντροπαλὰ ἢ πριγκηπισσα.

Ἄπ' τὶς ἀπαντήσεις καὶ τὴν
ἐκφρασι τοῦ προσώπου τῆς Ἐ-
λένης, ἡ Σοφία ἐμάνεψε ὅτι ἡ
πριγκηπισσα ἐγνώριζε περισσό-
τερα ἀπὸ κάθε ἄλλον γιὰ τὸν
αἰσθηματικὸ δεσμό τοῦ ἀδελ-
φοῦ της μὲ τὴν δεσποινίδα Μά-
νου.

Ὡστόσο ἡ βασίλισσα δὲν τὴν
ἔπεισε καθόλου, δὲν τῆς ἔβλεψε
μὲ αὐστηρότητα. Ἀντιθέτως τῆς
φέρθηκε πολὺ μαλακὰ, πολὺ
τροφερά. Δὲν ἤθελε οὔτε νὰ
τὴν δυσαρρεστήσῃ, οὔτε νὰ τὴν
λυπήσῃ.

Ἄν ἡ βασίλισσα Σοφία ἐλά-
τρευε τὸν 'Αλέξανδρο, τὸ στύ-
γο αὐτὸ παιδί της, πού θὰ τὸ
ἔγανε τόσο γρήγορα ἀπὸ κον-
τά της, πού δὲν θὰ παρίστατο
οὔτε στὴν κηδεία του καν, ὅ-
πως κάθε μητέρα, κ' ἡ πιὸ ἀ-
σημῆ ἀκόμα, ἂν, λέμε, ἡ βασι-
λισσα Σοφία ἐλάτρευε τὸν 'Α-
λέξανδρο, αἰσθάνονταν ἐπίσης
τὴν ἴδια στοργή, τὴν ἴδια λα-
τρεία καὶ γιὰ τὴν Ἐλένη.

Ἡ μεγάλῃ της μητρικὴ στορ-
γῇ, τὴν ἔκανε νὰ διασθάνεται
ἰσως, τὴν ἔκανε νὰ μαντεύῃ τὶς
θλίψεις, τὶς ἀπογοητεύσεις καὶ
τοὺς σπαραγμούς πού περιέ-
μουν μιὰ μέρα τὴν κόρη της, ὅ-
ταν θὰ θρῆσκόταν μακρῶς της,
πατρειμένη πλέον, σὺζυγος ἐ-
νὸς πριγκηπτοῦ μὲ σκληρὴ καρ-
διά καὶ ἐπιπόλαια αἰσθημάτα.

Μποροῦσε νὰ ποῦμε μάλιστα,
ὅτι περισσότερο κι' ἀπὸ τὸν 'Α-
λέξανδρο ἀκόμη, ἡ βασίλισσα
Σοφία ἀγαποῦσε τὴν Ἐλένη.

Ἡ νεαρά καὶ ὄραια Ἕλληνίς
πριγκηπισσα ἦταν ἀλλοστε πολ-
λὸ ἀξιαγάπητη.

Τὴν ἴδια λατρεία ἔδειχνε γι'
αὐτὴ κι' ὁ βασιλεὺς Κωνσταν-
τῖνος καὶ οἱ θεῖοι της καὶ οἱ ἀ-
δελφοὶ της καὶ ὅλοι οἱ αὐλικκοὶ
καὶ ἡ αὐλικὴ κυρία.

Ἡ Ἐλένη ἦταν ὁ καλὸς, ὁ
ἀγνός, ὁ λευκὸς ἀγγέλος τῶν
ἀνακτόρων!...

Πὼς θὰ μπορούσε συνεπῶς
νὰ τὴν εἰσῆ ἡ μητέρα της,
γιὰ νὰ μάθῃ ἐκεῖνο πού ἤθελε;

Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις περιούσαν ἀπ' τὸ μυαλὸ τῆς βα-
σιλισσῆς, ἐνὸ μιλοῦσε μὲ τὴν ἀγαπημένη τῆς κόρη.

Συγχρόνως ὅμως ἔκανε καὶ ἡ Ἐλένη τοὺς δικούς της συλ-
λογοιμούς. Σκεφτόταν ὅτι ἀπὸ αὐτὴ παιὰ ἐξητράτο τὸ πᾶν
σχεδόν, σχετικὰ μὲ τὸ αἰσθημα τοῦ 'Αλεξάνδρου καὶ τὶς δια-
θέσεις τῶν γονέων του ἀπέναντί του.

Ὅπως καὶ σὲ προηγούμενο κεφάλαιο ἐγράψαμε, ἡ Ἐλένη
ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὸν 'Αλέξανδρο καὶ συμπαθοῦσε τὴν δε-
σποινίδα Μάνου.

Ἀποφάσισε λοιπόν νὰ παίξῃ καὶ στὴν περίστασι αὐτῇ, τὸ
ρόλο τοῦ καλοῦ ἀγγέλου, τοῦ ἀγγέλου προστάτου τῶν δεῦ
ἐρωτευμένων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ.—Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος
καὶ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, σὲ μικρὴ ἡλικία